

הם ישבו בגן עדן מתחת לבחינות האילנות. אָמְרוּ דָּא לְדָא, פִּיּוֹן דְּאֲנִן
הָבֵא, וְחִמִּינֵן כָּל דָּא, אִי נִמּוּת הָבֵא, וְדָאֵי נִיעוּל
לְעֵלְמָא דְאֲתֵי וְהֵם אָמְרוּ אַחַד לְשֵׁנִי שְׁמַכִּיּוֹן שָׁאנוּ נִמְצָאִים כַּאֲן וְכֵן זְכִינוּ לְרֵאוּת
אֵת כָּל הַדְּבַר הַנִּשְׁגָּב הַזֶּה אִז אִם נִמּוּת כַּאֲן בּוּדָאֵי שְׁנוּכָה לְהִיכְנֵס לְעוֹלָם הַבָּא [א9].
יְתָבוּ. שִׁינְתָּא נִפְלֵת עַלֵייהוּ. וְדַמְכוּ וְאִז אוֹתָם הַצְדִּיקִים יִשְׁבוּ תַּחַת
הָאֵילָנוֹת וְשִׁינָה נִפְלָה עֲלֵיהֶם וְעִי"כ הֵם נִרְדְּמוּ, שֶׁהוּא עֵנִין הַסְתַּלְקוֹת הַמוֹחִין שְׁעִי"כ הֵם
עוֹלִים לְמַדְרָגָה גְבוּהָה יוֹתֵר. אַדְהֵכִי, הָא הֵהוּא מְכֻנָּא אֲתָא, (דף קס"ב
ע"א) וְאֲתַעַר לֹזֵן, אָמַר לֹזֵן, קוּמוּ פּוּקוּ לְגוּ פְּרִדְס דְּאַבְרָא
וּבִתּוֹךְ כֶּךָ בָּא אֲלֵיהֶם אוֹתוֹ הַמְמוּנָה שֶׁנִּשְׁלַח אֲלֵיהֶם בְּכַדֵי הַלוֹלָכִים לְגַן עֵדֶן וּלְגַלוֹת לְהֵם אֵת
הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהוּא הָעִיר אוֹתָם מִתְרַדְמָתָם וְאָמַר לְהֵם שְׁתַּקּוּמוּ וְתַצְאוּ לְתוֹךְ הַפְּרִדְס
הַנִּמְצָא בַּחוּץ, דִּהֵינּוּ שֶׁהוּא מַדְרָגָה חִיצוֹנִית יוֹתֵר מִהַמְּדְרָגָה שֶׁהֵם עִמְדוּ בָּהּ (הַסּוּלָם).
נִפְקוּ, חָמוּ לְאֵלִין מְאִרֵי מְקָרָא, דִּהוּוּ אֲמַרֵי בְּהֵהוּא
קָרָא, (בַּמְדַּבֵּר י"ד) בְּפִדְבֵּר הֵזֵה יְתָמוּ, הָא בְּאַתֵּר אַחֲרָא לָא

אור הרשב"י

ומשום כך בהכרח שנשמתו תיפרד מגופו
ותדבק באור העליון שזו היא תשוקתה
הגדולה וכן היה ענין מיתת נדב ואביוהו
אולם בהם נאמר בקרבנתם לפני ה' וימותו
כי אופן מיתתם היה שהם התקרבו בעוצמה
גדולה לאור העליון ועי"כ נשמתם נפרדה
מגופם ולא היה האור העליון מתדבק בהם
כשאר מיתת נשיקה של שאר הצדיקים
(דברי יעקב עדס בכתבי האר"י).

[א9] והטעם שהם חששו מהמיתה הוא בגלל
שמי שעולה עליות כאלו אין רצונו לחזור
לעולם הזה אלא בקושי גדול כפי שהוגד לנו
מאבותינו, והוא מאחר שנשמתו דבוקה
בדבקות גדולה באור העליון אין היא רוצה
לחזור להיות אסורה בגוף השפל שבעולם הזה
(זהר חי). וזהו סוד מיתת נשיקה שהוא ע"י
שהאור העליון שורה על האדם ומחמת כן
אין הגוף יכול לסבול את עוצמת האור ההוא

הלימוד היומי

לע"נ יוסף גויטע (גואטסה) בן אהרון וכמיסה ז"ל

ואז הם יצאו וראו את אלו הבעלי מקרא שהם אומרים ומבארים באותו הפסוק שכתוב 'במדבר הזה יתמו' שמשמע שדוקא במדבר יתמו ולא יתמו במקום אחר, והכוונה בזה שאם הם היו זוכים להיכנס לארץ הם לא היו מתים לעולם. **וְשֵׁם יְמוֹתוֹ, הָאֵל בְּאַתֵּר אַחֲרָא לָא, וְדָא בְּנוֹפִין, אֲבַל בְּנִשְׁמַתִּין לָא, בְּנוֹנָא דְבְּנֵי גִנְתָּא** וכן מש"כ 'ושם ימותו' פירושו שדוקא שם הם ימותו ולא במקום אחר, אולם ענין המיתה הוא דוקא בגופותיהם אמנם בנשמותיהם לא היה שייך מיתה כלל כי הם כדוגמת הנשמות שבגן עדן, מאחר שאלו הנשמות היו מדור המדבר שהיה דור דעה והם זכו בסופו של דבר לעלות לגן עדן ולעסוק שם בתורה [פב] (ע"פ הרמ"ק).

הצדיקים ראו את רבי אילעאי מנציבין ובנו שעשו עליית נשמה **אָמַר לוֹן תְּהוּא מְמָנָא, פּוֹקוּ. נִפְקוּ בְּהֵדִיָּה, אָמַר לוֹן, שְׁמַעְתוּן מְדֵי לְגוֹ תְּהוּא דְרִנָּא** ואז אמר להם אותו הממונה צאו מכאן ואז הם יצאו עמו והוא אמר להם האם שמעתם משהו מבפנים אותה מדרגה שבה הייתם. **אָמְרוּ, שְׁמַעְנָא דְּהָא תָּד קָלָא הָוָה אָמַר, מֵאן דְּפָסַק, יְתִפְסַק. מֵאן דְּקָצַר, יְתִקְצַר. מֵאן דְּקָצַר, יְתִאָרְךְ** אמרו לו אותם הצדיקים שמענו שהיה קול אחד אומר שמי שפוסק יתפסק, ומי

אור הרשב"י

דברי רבי עקיבא. רבי אליעזר אומר: באין הן לעולם הבא, שנאמר אספו לי חסידיו כרתי בריתי עלי זבח, אלא מה אני מקיים אשר נשבעתי באפי - באפי נשבעתי, וחזורני בי.

[פב] כדאיאת בסנהדרין דף קי עמוד ב' תנו רבנן: דור המדבר אין להם חלק לעולם הבא, שנאמר במדבר הזה יתמו ושם יתמו. יתמו - בעולם הזה, ושם יתמו - בעולם הבא. ואמר אשר נשבעתי באפי אם יבאון אל מנוחתתי,

הלימוד היומי

לע"נ יוסף גויטע (גואטסה) בן אהרון וכמיסה ז"ל

שמקצר יתקצר, ומי שמקצר יתארך. **אָמַר לֹזַן, יִדְעֶתוֹן מַאי הָאִי שְׂאֵל**
 אותם הממונה ידעתם מה הפירוש באלו הדברים. **אָמְרוּ, לָא הִשִּׁיבוּ הַצְדִּיקִים שְׂאֵל**
 ידענו. **אָמַר לֹזַן, הַמֵּיתוֹן הֵהוּא נִשְׂרָא רַבְרָבָא, וְהֵהוּא**
יְנוּקָא דְקָא מְלַקֵּט עֵשְׂבִין אמר להם הממונה האם ראיתם את אותו הנשר
 הגדול ואת אותו הנער שהיה מלקט עשבים, דהיינו שהם דברי הסודות, **רַבִּי אֵילָאִי**
דְנִצִּיבִין הָוָה. הוּא וּבְרִיה, וּמָטָא הָכָא, וְחָמָא הוּא
וְיְנוּקָא בְרִיה מְעֵרְתָא דָא, פִּיּוֹן דְעָאֲלוּ לְגוֹ חֲשׂוּדָא, לָא
יְכִילוּ לְמַסְבֵּל, וּמֵיתוּ ואמר להם שהוא היה רבי אילאי מעיר נציבין ובנו [ג9]
 והוא הגיע לכאן עם בנו ע"י עליית נשמה ואז הוא ראה יחד עם בנו מערה אחת שמכיון
 שהם נכנסו לתוך חשכת המערה הם לא יכלו לסבול את עוצמת האור שהיתה שם ועי"כ
 הם מתו, מאחר שצריך כח חזק וזכות גדולה בכדי לעבור את מקום הקלי' ולעלות בשלום
 ולרדת בשלום ומכיון שהם לא יכלו לעמוד בזה אז הם מתו (רמ"ק).

מי שפוסק מדברי תורה יפסקו חייו ומי שמקצר בעניית אמן יתקצר מהחיים
 ומי שאומר אחד כדבעי יאריכו ימיו
וְהֵהוּא יְנוּקָא בְרִיה, קִיּוּמָא בְּכָל יוּמָא קָמִיה דְבַצְלָאֵל,
בְּשַׁעֲתָא דְנַחֲתִית מִמֵּתִיבְתָא עֲלָאָה ואותו הנער שהוא
 בנו הוא היה עומד בכל יום לפני בצלאל בשעה שהוא היה יורד משיבה של מעלה,

אור הרשב"י

[ג9] והטעם שהיה רבי אילאי בדמות נשר

הוא מפני ששורש נשמתו היה מנשר דמרכבה

הלימוד היומי

לע"נ יוסף גויטע (גואטסה) בן אהרון וכמיסה ז"ל

וְאָמַר קַמִּיָּה תִּלְתַּת מְלִיִן, עַד לֹא יִפְתַּח בְּצִלְאֵל בְּרִזִּין
סְתִימִין דְּהַכְּמָתָא וְזוּה הַנְּעַר הִיִּהּ אֹמֵר לִפְנֵי שְׁלוּשָׁה מִסּוּדוֹת הַתּוֹרָה עוֹד בִּטְרָם

שֶׁבְצִלְאֵל פִּתַּח לֹמֵר אֶת הַסּוּדוֹת הַסְּתוּמִּים שֶׁל הַחֲכֵמָה שֶׁהוּא לִמַּד בִּישִׁיבָה שֶׁל מַעְלָה, וְזוּה
הַנְּעַר הִיִּהּ אֹמֵר לִפְנֵי דַבְּרֵי מוֹסֵר בִּטְרָם שֶׁהִיָּה דוֹרֵשׁ בַּסּוּדוֹת הַנְּעֻלְמִים (זֶהֱר חֵי), דְּכָל

מְלוֹי רִזִּין סְתִימִין אֵינּוֹן, (יִשְׁעִיָּה סֵד) דְּעֵינ לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים
וְזִלְתָּדְּ כִּי כָל דַּבְּרֵי שֶׁל בְּצִלְאֵל הֵם סוּדוֹת נְעֻלְמִים שְׁעֻלֵּיהֶם נֹאמֵר עֵין לֹא רֹאֵתָה וְגו'.

הָאֵי (מֵאֵן) דְּאָמַר, מֵאֵן דְּפָסַק יִתְּפָסַק. מֵאֵן דְּפָסַק מְלִיִן
דְּאוֹרֵייתָא, עַל מְלִיִן בְּטִלְיִן, יִתְּפָסַקוֹן חֵיוֹהֵי מֵהָאֵי
עֲלָמָא, וְדִינִיָּה קִיָּמָא בְּהַהוּא עֲלָמָא וְהוּא הִיָּה אֹמֵר מִי שְׁפוּסַק

יִתְּפָסַק, דִּהֵינּוּ שְׁמֵי שְׁפוּסַק מִדַּבְּרֵי תוֹרָה וְעוֹסַק בְּדַבְּרִים בְּטִלִּים יוֹפְסָקוּ חֵייו מִזֶּה הָעוֹלָם [ד9]

וְדִינוּ יַעֲמוּד בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. מֵאֵן דְּקָצַר יִתְּקַצֵּר, מֵאֵן דְּקָצַר

אֲמֵן, וְלֹא מֵאֲרִיךְ בִּיהַ גּוֹ נִיִּיחָא, יִתְּקַצֵּר מִחֵיִין דְּהָאֵי
עֲלָמָא וְכֵן הִיָּה אֹמֵר מִי שְׁמַקְצֵר יִתְּקַצֵּר, דִּהֵינּוּ שְׁמֵי שְׁמַקְצֵר בְּעֻנֵיית אֲמֵן וְלֹא מֵאֲרִיךְ

כּוֹ לֵאמָרוּ בִּנְחַת הוּא יִתְּקַצֵּר מִהַחֵיִים בְּזֶה הָעוֹלָם [פ9] כִּי צָרִיךְ לַעֲנוֹת אֲמֵן בְּנַעֲיֻמוֹת וּמִתִּינּוֹת

וּלְכוּוֹן בִּיחּוּד יֵאֱהַדוּנָה"י שְׁעוּלָה כִּמְנִיִן אֲמֵן" (זֶהֱר חֵי). מֵאֵן דְּקָצַר יִתְּאָרְךְ,

אור הרשב"י

קְטוּפָה, וְלֹא אֲמֵן יְתוּמָה, וְלֹא יִזְרוּק בְּרַכָּה מִפִּי.
בֶּן עוֹזַי אֹמֵר: כָּל הָעוֹנָה אֲמֵן יְתוּמָה – יִהְיוּ
בְּנֵי יְתוּמִים, טוּפָה – יִתְּחַטְּפוּ יְמִיו, קְטוּפָה –
יִתְּקַטְּפוּ יְמִיו, וְכָל הַמֵּאֲרִיךְ בְּאֲמֵן – מֵאֲרִיכִין לוֹ
יְמִיו וּשְׁנֹתָיו.

[ד9] כִּדְאִיתָא בְּמַסְכַּת אֲבוֹת פֶּרֶק ג' מִשְׁנָה ז'
רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר הַמְּהַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ וְשׁוֹנָה וּמִפְּסִיק
מִמִּשְׁנָתוֹ וְאֹמֵר מַה נָּאֵה אֵילָן זֶה וּמַה נָּאֵה נִיר
זֶה מַעְלָה עֲלָיו הַכְּתוּב כֹּאִילוֹ מִתְּחִיב בְּנַפְשׁוֹ.

[פ9] כִּדְאִיתָא בְּבִרְכוֹת דָּף מו עֲמוּד א' תְּנוּ
רַבְּנָן: אֵין עוֹנִין לֹא אֲמֵן הַטּוּפָה, וְלֹא אֲמֵן

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

לע"ג יוסף גויטע (גואטסה) בן אהרון וכמיסה ז"ל